

Arrest

nr. 159 731 van 12 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van “*Joegoslavische*” nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 11 december 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

*“Aan de persoon, die verklaart te heten:
naam: [D., V.]*

voornaam: /

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: <? >

nationaliteit: Joegoslavië

In voorkomend geval, ALIAS:[D. V.]

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11/12/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 11/12/2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

□ artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

[...]

Betrokkene heeft geen officiële adres in België. Betrokkene werd op heterdaad betrapt van poging diefstal met braak door politiezone KASTZE (PVn° BR.55.L1.005875/2013), reden waarom hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt en geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegelaten”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal, dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in de Nederlandse taal, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "het beginsel van behoorlijk bestuur" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Les obligations de motivation (dont l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980) imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385).

Le contrôle de Votre Conseil, sans aller jusqu'à permettre un contrôle d'opportunité, s'étend à cette adéquation ainsi qu'à l'évaluation du caractère « manifestement déraisonnable » de la décision entreprise (erreur manifeste d'appréciation) [M. LEROY, Contentieux Administratif 4ème éd., Bruxelles, Bruylant, 2008, p. 430 à 445].

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci et d'entendre le destinataire de l'acte. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970).

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers expose en son paragraphe 1er :

[...]

1. PREMIERE BRANCHE : VIOLATION DU DROIT A UNE PROCEDURE ADMINISTRATIVE EQUITABLE ET DU DROIT D'ETRE ENTENDU

EN CE QUE la partie adverse a pris une décision d'interdiction d'entrée, sans entendre la requérante et sans avoir égard à sa situation particulière ;

ALORS QUE le droit d'être entendu avant qu'une décision administrative faisant grief ne soit prise est un principe général du droit de l'UE qui relève du droit à une bonne administration, consacré par l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE, lequel est « d'application générale » (CJUE, C-277/11, M. M. contre Irlande, point 84) ;

Que la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne trouve incontestablement à s'appliquer en matière d'interdiction d'entrée, puisque cette matière est régie par la Directive 2008/115, dite « directive retour », dont l'article 74/11 de la loi de 1980 constitue une transposition ; [Directive Retour, article 11 ; L'article 51 de la Charte prévoit « 1. Les dispositions de la présente Charte s'adressent (...) aux États membres uniquement lorsqu'ils mettent en œuvre le droit de l'Union. (...) » ;]

Que le droit belge protège également ces mêmes droits, au travers notamment du principe de bonne administration, du droit à une procédure administrative équitable, et du devoir de minutie ;

Qu'il incombe à l'administration d'entendre le destinataire d'un acte administratif « dès lors que l'administration se propose de prendre à rencontre d'une personne un acte qui lui fait grief » (CJUE, SOPROPE, 18/12/2008, C-349/07, points 36 et 37) ;

Que la décision présentement querellée fait manifestement grief à la requérante puisqu'elle se voit priver d'accès au territoire Schengen durant trois ans ;

Qu'en l'espèce, la requérante n'a pas été mise en mesure « de présenter ses observations, écrites ou orales, quant aux éléments sur lesquels l'administration entend fonder une décision susceptible de lui faire grief » ni « de prendre connaissance de ces éléments au cours de la procédure et de faire connaître utilement et effectivement son point de vue. Il implique également que l'administration prenne connaissance des observations de l'intéressé avec toute l'attention requise » (Conclusions précitées, présentées le 26 avril 2012, dans l'affaire CJUE, C- 277/11, M. M. contre Irlande (§ 81 et suivants)).

Que, comme cela sera développé plus avant ci-dessous, la requérante conteste l'infraction qui lui est reprochée et tient à faire valoir ses attaches avec la Belgique et l'Union Européenne et l'absence d'attaches dans le pays vers lequel la partie défenderesse voudrait l'expulser ;

Qu'elle aurait dû être mise en position de faire valoir utilement ses arguments avant la prise de décision ; que cela n'a pas été le cas ; que si cela avait été le cas, la décision aurait certainement été différente ;

Que, comme rappelé par le juge européen, « Il y a lieu de répéter que le vice affectant la procédure administrative ne saurait être régularisé lors de la procédure devant le Tribunal, qui se limite à un contrôle juridictionnel dans le seul cadre des moyens soulevés et qui ne peut donc pas remplacer une

instruction complète de r affaire dans le cadre d'une procédure administrative » et que « le respect des droits de la défense ne saurait se heurter à des difficultés techniques et juridiques qu'une administration efficiente peut et doit surmonter » ; [Arrêt du Tribunal de première instance de l'Union Européenne (première chambre élargie) du 29 juin 1995. — Solvay SA contre Commission des Communautés européennes, Aff. T-30/91 ; dans le même sens, voy. l'arrêt du 15 mars 2000 dans les affaires jointes T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95, T-32/95, T-34/95, T-35/95, T-36/95, T-37/95, T-38/95, T-39/95, T-42/95, T-43/95, T-44/95, T-45/95, T-46/95, T-48/95, T-50/95, T-51/95, T-52/95, T-53/95, T-54/95, T-55/95, T-56/95, T-57/95, T-58/95, T-59/95, T-60/95, T-61/95, T-62/95, T-63/95, T-64/95, T-65/95, T-68/95, T-69/95, T-70/95, T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 et T-104/95.]]

DES LORS, le droit de la requérante d'être entendue, de voir sa situation particulière analysée minutieusement et de bénéficier d'une procédure administrative équitable ont été violés ;

2. DEUXIEME BRANCHE : ABSENCE DE PRISE EN COMPTE DE TOUS LES ELEMENTS PARTICULIERS ET INTERDICTION MAXIMALE

EN CE QUE l'interdiction de territoire ne prend que très peu d'éléments particuliers en compte et impose une interdiction d'entrée d'une durée maximale ;

ALORS QUE l'article 74/11 §1er de la loi du 15 décembre 1980, qui entend notamment transposer la Directive Retour, rappelle l'obligation de tenir compte de toutes les circonstances particulières en son premier paragraphe ;

Qu'il évoque aussi la possibilité pour l'Etat membre de prendre une interdiction d'entrée maximale de 3 ans ;

Que l'article 11 de la Directive Retour prévoit :

« 1. Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée: a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée.

Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée.

2. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale. »

Que le principe selon lequel il doit être dûment tenu compte de toutes les circonstances propres à chaque cas est souligné à plusieurs reprises dans le texte de la Directive ;

Qu'ainsi, le considérant 6 expose : « Conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier, lorsqu'ils utilisent les formulaires types pour les décisions liées au retour, c'est-à-dire les décisions de retour et, le cas échéant, les décisions d'interdiction d'entrée ainsi que les décisions d'éloignement, les Etats membres devraient respecter ce principe et se conformer pleinement à l'ensemble des dispositions applicables de la présente directive. »

Que le considérant 14 concerne expressément les interdictions d'entrée et qu'il souligne : « La durée de l'interdiction d'entrée devrait être fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas »

Qu'il convient d'interpréter la Directive à la lumière de ses considérants et de lui conférer un effet utile au travers l'application de la législation nationale qui entend la transposer (l'article 74/11 en l'occurrence) ;

Que le législateur belge n'a pas manqué de le rappeler lors des travaux parlementaires, en ces termes : "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). »

Attendu qu'il ressort clairement de la motivation que la partie défenderesse n'a eu égard qu'à une prétendue absence d'adresse officielle en Belgique et à une prétendue arrestation en flagrant délit de vol avec effraction ;

Que la partie défenderesse reste en défaut de prendre en compte tous les éléments pertinents en considération, et de motiver les raisons pour lesquelles l'interdiction d'entrée maximale est appliquée ;

Que la requérante dispose d'attaches sociales en Belgique et dans l'Union Européenne ;

Que ces éléments doivent être pris en compte dans le cadre de l'application d'une interdiction d'entrée ;

Que la partie défenderesse n'a aucunement procédé à la mise en balance prévue par le législateur ;

Qu'elle s'est manifestement bornée à se référer à une prétendue infraction ; que la référence à l'absence d'adresse officielle est sans pertinence pour l'évaluation de la durée d'une interdiction d'entrée ;

Qu'il ressort de la jurisprudence constante de Votre Conseil que la motivation d'une telle décision doit permettre au destinataire de comprendre pourquoi la durée maximale d'interdiction d'entrée a été retenue (RvV nr 108.577 du 26 août 2013, nr 106.581 du 10 juillet 2013 [« Dans ce cadre, la partie requérante fait valoir qu'en vertu de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, le législateur a prévu

que la durée de l'interdiction d'entrée devait être fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas, en ce compris les éléments de vie privée et familiale.

En l'espèce, la décision applique d'office l'interdiction maximale, mais ne contient aucune motivation particulière quant au choix de la sanction ; elle opte pour la plus sévère, sans préciser la raison qui a guidé son choix, pas plus que le rapport entre la gravité des faits et la sanction infligée. » (pt 5.2.1.); nr 105 587 du 21 juin 2013 [« Le Conseil constate, dans le cadre d'un examen prima facie, que la partie défenderesse était informée de certains aspects de la situation personnelle de la partie requérante par les différentes procédures qu'elle a initiées en Belgique à partir du mois décembre 2009 et notamment via la demande de séjour introduite sur pied de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980.

Or, force est en effet de constater que si la motivation de la décision attaquée quant à l'interdiction d'entrée reprend certains éléments de procédure à l'appui de sa décision, elle n'apparaît pas suffisante et adéquate quant aux raisons qui l'ont amenée à considérer que ces éléments justifiaient une interdiction d'entrée de 3 ans. En effet, la motivation sur l'interdiction d'entrée se limite à exposé que :

«L'intéressé n'a pas donné suite dans les délais impartis à une décision d'éloignement prise antérieurement (ordre de quitter le territoire notifié le 2410412013) » et ce sans avoir égard aux éléments de vie privée et autres circonstances propres au requérant. » (pt. 3.2.3.2.2.)) ;

Qu'à supposer les faits pénaux reprochés à la requérante établis, quod non, ils ne sont pas de nature à entraîner une interdiction d'entrée d'une durée maximal?; qu'il s'agit d'une erreur manifeste d'appréciation ; qu'en tout état de cause cela aurait dû être motivé en tenant dûment compte de tous les éléments relatifs à la situation particulière de la requérante ;

Que cela n'a aucunement été fait ;

DES LORS, les dispositions visées au moyen s'en trouvent manifestement violées ;

3. TROISIEME BRANCHE : MOTIVATION PAR REFERENCE INSUFFISANTE

EN CE QUE la décision est principalement motivée par des faits de vol avec effraction qui auraient été constatés dans un procès-verbal ;

ALORS QUE la requérante conteste avoir commis ces faits et qu'elle n'a pas reçu copie de ces procès-verbaux ;

Que la motivation de la décision constitue une « motivation par référence » ;

Que pareille motivation déroge à l'obligation de motivation formelle, raison pour laquelle le Conseil d'Etat et le Conseil du Contentieux des Etrangers exigent tous deux « dans ce cas que le destinataire ait eu antérieurement à la décision ou concomitamment avec elle connaissance de ces documents » [Ibidem] (C.E., 13 octobre 1992, S.A. Bouwbedrijf Reynders et S.A. De Coene Décor c. Régie des bâtiments, n°40.733, Entr et dr., 1993, p. 43 ; CCE nr 110 368 du 30 septembre 2013) ;

Que le procès-verbal n'a pas été porté à la connaissance de la requérante, qui nie toute implication dans ces faits ;

Que la référence qui est faite au prétendu contenu du procès-verbal est insuffisante pour convaincre d'une quelconque implication de la requérante ;

Que cette motivation n'atteint pas le seuil fixé par le législateur en termes de motivation formelle et matérielle ;

DES LORS, la décision est entachée d'un défaut de motivation."

3.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Daarnaast wordt ook geduid waarom er een inreisverbod voor een duur van drie jaar wordt opgelegd. Verweerder motiveerde zo duidelijk dat in casu een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, omdat verzoekster door de politie op heterdaad werd betrapt wegens poging tot diefstal met braak. Verweerder gaf uitdrukkelijk aan dat dit motief dat eerder reeds mede rechtvaardigde

waarom verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven ook een rechtvaardiging vormt waarom wordt geopteerd voor een duur van drie jaar. Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en er blijkt niet dat de gegeven motivering in casu niet afdoende zou zijn in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. De beschouwingen van verzoekster laten de Raad zo ook niet toe vast te stellen dat verweerder enig nuttig, concreet element buiten beschouwing heeft gelaten of heeft vergeten te vermelden.

De in casu bestreden beslissing laat verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. Er is derhalve voldaan aan het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

Verzoekster stelt dat een motivering door verwijzing naar een proces-verbaal slechts in overeenstemming is met de formele motiveringsplicht voor zover de betrokkene kennis krijgt van dit proces-verbaal, hetgeen in casu niet het geval was. De Raad merkt in dit verband op dat wanneer een stuk waarnaar wordt verwezen in de beslissing niet wordt opgenomen in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van dit stuk te vermelden, zonder dat het nodig is het in extenso over te nemen (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het proces-verbaal met nr. [...] van de politiezone KASTZE. Dit stuk bevindt zich in het administratief dossier onder de vorm van een administratief verslag vreemdelingencontrole met vermelding van het PV-nummer en het voorwerp en de omstandigheden van aantreffen en de inhoud van dit stuk worden weergegeven in de bestreden beslissing, namelijk dat verzoekster op heterdaad werd betrapt wegens poging tot diefstal met braak.

Uit de motieven van de bestreden beslissing dient verder niet te blijken dat de bevoegde overheid een evenredigheidsafweging heeft gemaakt (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.2.2. In de mate dat verzoekster stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit voormelde bepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Er werd verder reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Verweerder gaf zo duidelijk aan dat in casu een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, omdat verzoekster door de politie op heterdaad werd betrapt wegens poging tot diefstal met braak. Verzoekster kan derhalve niet dienstig opnieuw stellen dat er niet wordt gemotiveerd waarom een

termijn van drie jaar wordt opgelegd of dat hiertoe automatisch zou worden besloten indien blijkt dat geen termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek. Verweerder geeft middels zijn motivering uitdrukkelijk aan dat het gegeven dat verzoekster door de politie op heterdaad werd betrappt wegens poging tot diefstal met braak niet enkel dienstig was waar in een eerdere beslissing reeds werd besloten dat verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, doch eveneens een rechtvaardiging vormt voor het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar die in de situatie van verzoekster mogelijk is. De gegeven motivering reikt verder dan de loutere vaststelling dat verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Waar verzoekster stelt dat het feit dat zij geen officieel adres heeft in België niet relevant is wat de duur van het inreisverbod betreft, wijst de Raad erop dat verweerder de duur van het inreisverbod enkel verbindt met de betrapping op heterdaad wegens poging tot diefstal met braak. Aldus blijkt ook des te meer dat verweerder, wat de duur van het inreisverbod betreft, een afzonderlijke beoordeling heeft gemaakt.

Verzoekster betwist het gegeven dat zij op heterdaad zou zijn betrappt wegens poging tot diefstal met braak. Zij stelt dat een loutere verwijzing naar een voorgehouden inhoud van een proces-verbaal onvoldoende is om te weerhouden dat zij betrokken was bij dergelijke feiten. Zoals reeds werd aangehaald, bevindt het betreffende proces-verbaal zelf zich niet in het administratief dossier, maar de inhoud ervan blijkt voldoende uit de bestreden beslissing en het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich een administratief verslag vreemdelingencontrole met vermelding van het PV-nummer en het voorwerp en de inhoud van dit stuk en de omstandigheden van aantreffen van verzoekster. Het motief dat verzoekster door de politie op heterdaad werd betrappt op poging tot diefstal met braak vindt aldus voldoende feitelijke grondslag in de stukken van het administratief dossier.

Aangezien verweerder geen partij is in de (straf-)zaak op grond van poging tot diefstal met braak, is het integrale proces-verbaal logischerwijze ook niet opgenomen in het administratief dossier. Het verslag vreemdelingencontrole bevat wel het nummer van proces-verbaal op basis waarvan betrokkene desgevallend het proces-verbaal kan opvragen bij de bevoegde diensten. Het feit dat het proces-verbaal an sich niet is opgenomen in het administratief dossier heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster daarnaast nog wijst op het gestelde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en betoogt dat dit in casu niet is gebeurd, stelt de Raad vast dat verweerder verwijst naar het feit dat verzoekster op heterdaad werd betrappt door de politie voor poging tot diefstal met braak. Zij toont geenszins aan dat het onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat verzoekster tijdens haar aanwezigheid in het Rijk op heterdaad werd betrappt wegens poging tot diefstal met braak. Zij toont niet met concrete argumenten aan dat verweerder de vaststelling dat zij op heterdaad werd betrappt op poging tot diefstal met braak niet redelijkerwijze eveneens kon aanwenden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, en het opleggen van de duur van drie jaar die in verzoeksters situatie mogelijk is, nadat hij mede gelet op deze vaststelling ook reeds besliste geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Verzoekster toont evenmin aan dat haar situatie wordt gekenmerkt door overige specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die verweerder er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Een algemene bewering dat men sociale banden heeft met België en de Europese Unie in het kader waarvan niet de minste concrete toelichting wordt verstrekt en waarvan niet het minste begin van bewijs wordt voorgelegd, is niet te beschouwen als een concrete en relevante omstandigheid die in rekening diende te worden gebracht of die van aard is de strekking van het beslissingsproces te hebben kunnen beïnvloeden.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat in casu geen rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval of verweerder naliel ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van haar geval bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar.

Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt ook niet dat verzoekster nog dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van de Raad waarin beslissingen voorlagen waarin geen enkele motivering was opgenomen inzake de duur van het inreisverbod. Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In de continentale rechtstraditie hebben arresten van de Raad bovendien ook geen precedentswaarde.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar omdat zij op heterdaad werd betrapt op poging tot diefstal met braak zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.2.3. In de mate dat verzoekster zich rechtstreeks beroept op artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Er blijkt aldus niet dat verzoekster zich rechtstreeks kan beroepen op de door haar aangehaalde bepaling van de Terugkeerrichtlijn.

3.1.2.4. Verzoekster beroept zich verder op een schending van het hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, waar zij niet werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Zij geeft aan dat aldus haar rechten van verdediging in het kader van de administratieve procedure werden miskend.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2 van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 9 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt

genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom dit besluit is genomen, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van Vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Een inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht is in casu derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten

vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

In casu stelt de Raad vast dat noch de Terugkeerrichtlijn, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de oplegging van een inreisverbod worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Terugkeerrichtlijn.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de voormelde richtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een inreisverbod wordt opgelegd, aangezien niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van het inreisverbod voor een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad stelt vast dat verzoekster er zich toe beperkt enerzijds te stellen dat zij betwist dat zij zich schuldig maakte aan poging tot diefstal met braak en anderzijds dat zij banden heeft met België en de Europese Unie en geen banden meer heeft met het land waarnaar zij dient terug te keren. Gelet op het feit dat het administratief dossier een duidelijk stuk bevat – met name het administratief verslag vreemdelingencontrole – dat verzoekster door de politezone Kastze op 10 december 2013 op heterdaad werd betrapt op poging tot diefstal met braak, vaststelling die is opgenomen in een proces-verbaal waarvan het nummer wordt weergegeven, is een loutere ontkenning van dit gegeven niet van aard dit motief zoals opgenomen in de bestreden beslissing te kunnen aantasten. Een louter algemene bewering, in het kader waarvan niet de minste toelichting wordt verstrekt en waarvan niet het minste begin van bewijs wordt voorgelegd, dat men banden heeft met België en de Europese Unie en geen banden meer heeft met het land waarnaar men dient terug te keren, is verder evenmin te beschouwen als een concrete en relevante omstandigheid die in rekening diende te worden gebracht of die van aard is de strekking van het beslissingsproces te hebben kunnen beïnvloeden. In dit verband merkt de Raad ook nog op dat uit het betreffende administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt dat verzoekster een nagemaakt Kroatisch paspoort overlegde, waardoor zij zelf onduidelijkheid schepte over haar herkomst. De Raad stelt vast dat verzoeksters uiteenzetting niet toelaat vast te stellen dat zij indien

gehoord nog enig concreet, relevant gegeven kon aanbrengen dat van belang kon zijn voor de strekking van de bestreden maatregel (cf. RvS 23 april 2015, nr. 11.248 (c)). Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder enig relevant en pertinent gegeven betreffende verzoeksters situatie ten onrechte niet in zijn beoordeling heeft betrokken.

Een miskennis van het hoorrecht, van de rechten van verdediging of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

3.1.2.5. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.1.2.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van "het beginsel van behoorlijk bestuur", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het recht op een rechtvaardige administratieve procedure". Tevens betoogt zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij licht het middel als volgt toe:

*«Attendu que la présomption d'innocence implique que l'on ne peut en aucune manière imputer une infraction à quelqu'un tant que sa culpabilité n'a pas été légalement établie ;
Qu'elle est explicitement consacrée par l'articles 48 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et par l'article 6 §2 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;*

Que la présomption d'innocence est un droit fondamental qui été consacré en tant que principe général de droit belge par la Cour de cassation dans un arrêt du 17 septembre 2003 ;

Que comme le souligne la doctrine, le fait d'être érigé en principe général de droit implique que la présomption d'innocence s'impose à toute instance et toute juridictions (même administratives) ; [« Il n'est point besoin de rappeler les conséquences de la reconnaissance d'un principe général du droit : elles amènent notamment à considérer la règle édictée par ce principe applicable à toute instance et devant toute juridiction (sur la notion de principe général du droit, voy. l'étude de référence du procureur général W.-J. Ganshof van der Meersch, «Propos sur le texte de la loi et les principes généraux du droit»./T., 1970, pp. 557 à 573 et pp. 581 à 596).

En élevant la présomption d'innocence au rang de principe général du droit, la Cour lui reconnaît un champ d'application plus large que celui qui résulte de l'article 6, § 2. de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales qui, comme chacun sait, garantit le droit à cette présomption aux personnes accusées, au sens de cette Convention, d'une infraction pénale. » Yoy. O. KLEES, note sous cass. 17 septembre 2003, J.T., 1er novembre 2003, p. 730.]

Que la présomption d'innocence doit également pouvoir être incluse dans le droit à une procédure administrative équitable (article 41 de la Charte des droits fondamentaux) ; que sa violation dans le cadre d'une procédure administrative doit pouvoir être invoquée devant une juridiction (droit au recours effectif, article 47 de la Charte des droits fondamentaux) ;

Que la requérante nie toute implication dans les faits qui lui sont imputés ;

1. PREMIERE BRANCHE

EN CE QUE la décision querellée expose que la requérante a été interceptée en flagrant délit de vol avec effraction, et tient sa culpabilité pour établie ;

ALORS QUE la rédaction d'un procès-verbal n'implique ni ne suppose sa culpabilité ;

Que dans l'arrêt de la Cour de cassation précité, celle-ci disait notamment pour droit qu'en considérant « qu'une nouvelle inculpation établit, en soi, qu'un libéré conditionnel a persévéré dans une délinquance gravement attentatoire à la personne d'autrui, la commission de libération conditionnelle méconnaît le principe général du droit relatif à la présomption d'innocence. »

Que, partant, la mise sous mandat d'arrêt ne peut suffire à imputer un quelconque comportement infractionnel au requérant ; que la rédaction d'un procès verbal le peut d'autant moins ;

Que Votre Conseil a déjà considéré que la détention préventive ne suffit pas à tenir pour établis les faits imputés au prévenu :

*« Uit het feit van de voorlopige hechtenis kan geenszins worden afgeleid dat de verzoekende partij schuldig is aan de tenlasteleggingen. Het louter verwijzen naar de voorlopige hechtenis is niet draagkrachtig genoeg om de bestreden beslissing te schragen. » (CCE 26 février 2010, arrêt n° 39.411)
Qu'il en va de même, a fortiori, pour un procès-verbal ;*

Qu'in casu, l'auteur de la décision considère que la requérante constitue une menace pour l'ordre public, en s'appuyant sur des éléments qui ne permettent pas d'imputer de manière certaine un comportement infractionnel à la requérante ;

Que la requérante conteste les faits qui lui seraient reprochés ;

Qu'en opérant pareille déduction, la partie défenderesse viole le principe général de droit relatif à la présomption d'innocence ;

DES LORS, la décision est entachée d'un défaut de motivation et de minutie, et viole le principe général de droit relatif à la présomption d'innocence et les dispositions visées au moyen.

2. DEUXIEME BRANCHE

EN CE QUE de manière explicite, la décision tient pour établie la culpabilité de la requérante ;

Que la décision est signée par la Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, et à l'Intégration sociale ou son délégué ;

Qu'il s'agit là d'une prise de position effectuée par de « hauts responsables » ;

Que pareille déclaration, alors qu'aucune décision définitive n'est intervenue dans le cadre de la procédure pénale, préjuge de l'appréciation des faits ;

Que le Ministère Public, les magistrats et le public auront connaissance de cette décision ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme a déjà condamné pareille attitude, contraire à la présomption d'innocence :

«41. La Cour constate qu'en l'espèce, certains des plus hauts responsables de la police française désignèrent M. Jillett de Ribemont, sans nuance ni réserve, comme l'un des instigateurs, et donc le complice, d'un assassinat (paragraphe 11 ci-dessus). Il s'agit là à l'évidence d'une déclaration de culpabilité qui, d'une part, incitait le public à croire en celle-ci et, de l'autre, préjugeait de l'appréciation des faits par les juges compétents. Partant, il y a eu violation de l'article 6 par. 2 (art. 6-2) » (CEDH, *Allenet de Ribemont c. France*, 10 février 1995)

Qu'il ne peut être exclu que la requérante fasse l'objet de poursuites futures, en Belgique ou dans le pays vers lequel elle serait expulsée ;

Que la décision pouffait être considérée comme une preuve de la culpabilité de la requérante ;

Que même en dehors de poursuites, l'affirmation contenue dans la décision est de nature à nuire à la requérante et à sa réputation, alors qu'elle n'a aucunement été condamnée ;

DES LORS, la décision contrevient au principe général de droit relatif à la présomption d'innocence."

3.2.2.1. Wat de aangevoerde schending van het vermoeden van onschuld betreft en daarmee samenhangend artikel 6 van het EVRM, dient vooreerst te worden opgemerkt dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Vervolgens wordt erop gewezen dat het "vermoeden van onschuld" een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het EVRM. Ook het "vermoeden van onschuld" zoals dit is vastgelegd in artikel 48 van het Handvest kadert binnen de (straf)vervolging. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing waarbij verzoekster een inreisverbod werd opgelegd, is geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het "vermoeden van onschuld" kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk "vermoeden van onschuld" staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Aldus is ook de door verzoekster ingeroepen rechtspraak van het Hof van Cassatie en het EHRM in deze niet dienstig.

3.2.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 41 van het Handvest betreft herhaalt de Raad dat uit de bewoordingen hiervan duidelijk volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Er blijkt aldus niet dat verzoeker er zich dienstig op kan beroepen.

3.2.2.3. Gelet op het reeds gestelde dat het "vermoeden van onschuld" een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is, blijkt ook niet dat verzoekster door te verwijzen naar dit vermoeden een schending aannemelijk maakt van "het recht op een rechtvaardige administratieve procedure" en evenmin dat verzoekster dienstig kan inroepen dat zij de schending van dit vermoeden moet kunnen inroepen voor de Raad in het kader van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte zoals vervat in artikel 47 van het Handvest.

3.2.2.4. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking dienaangaande in het eerste middel.

3.2.2.5. De Raad benadrukt dat verweerder in de bestreden beslissing zich op zich niet uitspreekt over de schuld in strafrechtelijke zin van verzoekster, zodat er ook geen sprake van is dat hij zou vooruitlopen op de feitenbeoordeling door de strafrechter. Hij stelt enkel vast dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een proces-verbaal wegens betrapping op heterdaad op poging tot diefstal met braak en verbindt hieraan bepaalde verblijfsrechtelijke gevolgen. Verzoekster stelt voormelde feiten te betwisten, doch de Raad herhaalt dat voormeld motief in de bestreden beslissing voldoende steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Een loutere ontkenning vermag geen afbreuk te kunnen doen aan een officiële vaststelling zoals deze is opgenomen in een proces-verbaal. Verzoekster toont andermaal geen manifeste beoordelingsfout of geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

3.2.2.6. De uiteenzetting van verzoekster laat andermaal ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.2.2.7. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS